

EG HUGSAÐI IKKI UM, AT EG VAR EITT KENT ANDLIT. EG ERI EIN OPIN PERSÓNUR OG HAVI IKKI TRUPULLEIKAR VIÐ AT SKULA TOSA VIÐ FÓLK, EG IKKI KENNI

MYNDIR: EYDBII MYNDIR

Syðrugøtu. Men umframt at fortelja, at hesin bóndin bað hana koma at hjálpa sær við garðinum, er Arnfríð V. Hentze heldur gátufør um nýggja parlagið.

– Eg veit ikki, hvat eg skal fortelja, vit eru ikki so nógvir bóndir í Føroyum, og vit, sum eru, vita av hvørjum øðrum, og ja, soleiðis er tann søgan, fortelur Arnfríð V. Hentze loyndarfull.

Spurd, hvussu tað var bráðliga at vera ein almennur persónur í Føroyum, svarar Arnfríð V. Hentze, at hon ikki gav sær stórvegis far um tað. Men hon merkti væl, at fólk kendu hana.

– Tá fólk sóu meg ella hoyrdu málið í mær, vistu tey, hvør eg var, og komu yvir til mín at prátta um tað, tey høvdu sæð í sjónvarpinum. Tað var bara stuttligt, fortelur Arnfríð V. Hentze og leggur afturat:

– Men eg hugsaði ikki um, at eg var eitt kent andlit. Eg eri ein opin persónur og havi ikki trupulleikar við at skula tosa við fólk, eg ikki kenni.

Saknar Sumba

Skiftið frá Sumba til Syðrugøtu hevur verið lætt fyri Arnfríð V. Hentze.

– Eg kann fyri so vítt bógva alla staðni, bara eg havi fjøll og brim, har eg, og tað havi eg her, sigur Arnfríð V. Hentze og hyggur út gjøgnum vind-eygað, haðani hon sær út yvir Gøtu-vík.

HÚSIÐ HEVUR EINA ÁHUGAVERDA SØGU, OG EG IVIST IKKI Í, AT TAÐ HEVÐI VERIÐ STUTTLIGT HJÁ FERÐAFÓLKÍ AT KOMIÐ INN Í HÚSIÐ OG SÆÐ OG HOYRT, HVUSSU FØROYINGAR BÚLEIKAÐUST Í GOMLUM DØGUM

– Einkin er sum at leggja seg at sova til ljóðið av brimi. Tað kundi eg í Sumba, men tað kann eg eisini her norðuri, sigur Arnfríð V. Hentze.

Hon dugir væl at síggja, at tað eru ymsir fyrimunir við at bógva í Syðrugøtu.

– Alt er so sentralt, og tú skalt ikki brúka langa tíð fyri at fara í onkran stóran handil. Og so kanst tú eisini fara ein túr til Havnar mitt um dagin. Í Sumba ert tú meira avskorin frá øllum, heldur Arnfríð V. Hentze, sum tó eisini saknar heimbygdina.

– Eg sakni umhvørvið í Sumba og sjálvandi eisini fólkini har suðuri, men eg geri mær onkrar túrar suður við-hvørt, so at saknurin ikki gerst alt ov stórur, sigur Arnfríð V. Hentze.

Stórar ætlanir við ferðavinnu

Í Sumba fekst Arnfríð V. Hentze nakað við ferðavinnu, sum henni dámdi ógvuliga væl. Hon hevur kortini ikki slept ferðavinnuni heilt, tí longu nú hevur hon stórar ætlanir, um hvussu hon kann vera við til at menna ferðavinnuna í Syðrugøtu og har um leiðir.

Til garðin hoyrir eitt 120 ára gamalt hús til, sum Arnfríð V. Hentze heldur avgjørt kann draga ferðafólk til bygðina.

– Húsið hevur eina áhugaverda søgu, og eg ivist ikki í, at tað hevði verið stuttligt hjá ferðafólki at komið inn í húsið og sæð og hoyrt, hvussu føroyingar búleikaðust í gomlum døgum, greiðir Arnfríð V. Hentze frá og heldur fram.

– Fyrr bleiv eisini dansað inni í húsinum, so hví ikki fingið fólk at dansa føroyskan dans inni her fyri útlendingum, sigur Arnfríð V. Hentze hugfangað.

Hinumegin vegin, har aldagamla húsið liggur, er eitt fjós, sum er nakað yvir 100 ár, og sum somuleiðis hoyrir til festið. Arnfríð V. Hentze sær eisini stórar møguleikar við gamla fjósinum.

– Fjósið kundi saktans verið brúkt til konserthøli, framsýningar av ymsum slag, og tað hevði eisini borið til at havt okkurt, sum minti um eina kafe inni í fjósinum, sigur Arnfríð V. Hentze, sum ikki ivast í, at Syðrugøta hevur stórar menningarmøguleikar, hvat ferðavinnu viðvíkur.

– Hvør veit, kanska eg longu í summar kann bjóða føroyingum og útlenskum gestum til ein drekkamunn inni í fjósinum, sigur bóndakonan úr Sumba, sum nú bóndast í Syðrugøtu.